

Sjeta žirafa

Alberto Conejero

I prvo biće bijaše slično lavu, i drugo biće slično juncu, i treće biće imaše lice kao čovjek, i četvrto biće bijaše kao orao, kad leti.

Otkrivenje 4,7

Kad se čovjek bori s leopardom usred jezera, nema mogućnosti za bijeg.

Cary Grant u *Silom dadilja*

Likovi

DAVID, čuvar u zoološkom vrtu, u četrdesetima

SERGIO, u četrdesetima

MARÍA, njegova žena, u tridesetima

SUSANA, njezina sestra, u dvadesetima

Radnja se odvija u zoološkom vrtu u predgrađu nekog razrušenog grada.

U ponoć.

Znak / označava da rečenicu prekida sljedeća replika.

I

Noć je. DAVID izbacuje meso s teretnih kolica. Uz njegove noge ručna svjetiljka. Vrata kaveza širom su otvorena. Čuje se buka helikoptera, kao da se približava pa opet udaljava. U daljini svjetla grada.

DAVID.- Ostalo je još četrdeset kila mesa u zamrzivaču. Ako ti svaku noć bude dovoljan komad, mogao bih ti produžiti život još koji mjesec. Meni jest. Meni je dovoljno. Ne gledaj me tako. Dobro znaš o čemu govorim. Dovoljno mi je. Ti si me vidio. Ti si jedini koji me je vidio. Jedva da uzmem jedan griz prije nego dam tebi. I bunim li se? Ne. Okrenem ti leđa i krenem gundati? Ne. Hajde, ne mršti se. Pogledaj me. Prava sam kost i koža. Pomogni mi, maleni. Došli smo do ovdje zajedno i sada moramo izdržati. Nešto će se dogoditi. Imaj povjerenja u mene. Zar nisam pazio na tebe otkad si se rodio? Zar te nisam branio kad se ovo dogodilo, kad se sve uništilo? Mogao sam otići, mogao sam pobjeći kao i ostali, kao i svi ostali, ali ostao sam s tobom. Branio sam te. Ne, ne trebaš mi polagati račune. Ne zamjeram ti. Hajde, dođi, priđi bliže. Moraš mi olakšati. Moraš mi pomoći. Neka ti bude dovoljna ova porcija. Znam. Znam. Malena je. Malena za životinju kao što si ti. Ali ne mogu ništa učiniti. Ništa više od toga. To nas je dopalo, ovo sranje. Završit će kao što je i započelo. Odjednom, kad uopće ne očekuješ. Jednog dana će svanuti i sve će biti gotovo. A ti i ja ćemo izdržati, zajedno, malo mršaviji, malo umorniji, ali bit ćemo na nogama kad završi ova katastrofa. Imaj povjerenja u mene. Jesam li te ikada razočarao? Priđi. Dođi, dođi ovamo. Jedi, molim te. Tako je. Polako, polako, zagrcnut ćeš se. Tako. Žvači. I dalje si tako lijep. Da barem mogu spavati uz tebe, da te barem mogu zagrliti dok spavam. *(Čuje se buka.)* Tko je tamo? *(Traži svjetiljkom.)* Stoj! Tko to ide?

SEGIO.- Tko si ti?

DAVID.- Ovdje nema ničega. Produži dalje.

SERGIO.- Treba nam pomoć.

DAVID.- Odlazite odavde.

SERGIO.- Molim te, pomози nam.

Sada vidimo obitelj. SUSANI je jedna ruka u zavoju.

MARÍA.- Je li to meso?

DAVID.- Ne tiče vas se.

MARÍA.- Je, meso je, meso je!

DAVID.- Produžite dalje, odlazite.

SERGIO.- Je li to meso pokvareno?

DAVID.- Pucat ću.

SUSANA.- Pomozite nam. Hodamo već satima i samo smo vidjeli /

DAVID.- Neće mi biti prvi put.

SERGIO.- Odgovorite: može li se to meso jesti?

DAVID.- Mislite da sam preživio bez ijednog ispucanog metka?

MARÍA.- Dobro je boje. Svježe je.

SUSANA.- Hajdemo odavde.

MARÍA.- Gladna sam.

DAVID.- Kad sam prvi put ubio čovjeka, samo tu noć nisam mogao ni oka sklopiti. Kasnije se navikneš, ne pridaješ tome pažnju. Kad ubiješ više puta mrtvaci više nemaju ime. Samo su tijela koja su nekad pripadala nekome. Samo to. Ako treba ubijati, ubija se. Tako sada stoje stvari. Pucaš, riješiš se tijela, onda zatvoriš oči i spavaš da skupiš snagu za sljedeći dan. I to ću učiniti, ako istog trenutka ne odete, pucam. Hajmo, van, van!

Začuje se životinjski urlik.

SERGIO.- Što je to?

DAVID.- (*Životinji.*) Mir, smiri se.

MARÍA.- Što je tamo?

DAVID.- Ššš, ššš, mir, smiri se, ostani tamo.

SERGIO.- Dajete meso nekoj životinji?

MARÍA.- Što imate tamo?

SERGIO.- Hranite neku životinju dok grad umire od gladi?

SUSANA.- To je leopard.

DAVID.- Da se nisi približila. Pucat ću. Kunem se.

MARÍA.- Zar je stvarno sve ovo meso za životinju?

DAVID.- Ja sam čuvar. Radim ovdje, to mi je misija. Čuvati ovu životinju.

SERGIO.- Radite ovdje? Kako „radite ovdje“? Pa odakle ste vi? Više nema „ovdje“ ni posla, više nema ničega.

MARÍA.- Onaj plamen tamo, vidite ga? Grad gori.

SUSANA.- Mrtvaci su posvuda, leševi posvuda, pepeo posvuda.

DAVID.- Moj posao je ovdje.

MARÍA.- O kakvoj misiji govorite, o kakvom poslu?

SERGIO.- Nije shvatio. Umiremo od gladi.

MARÍA.- Dajte nam malo mesa.

SUSANA.- Već tri dana nismo ništa okusili.

MARÍA.- Makar i sirovo.

DAVID.- To nije moja stvar.

SERGIO.- Ne mogu vjerovati. Ne mogu vjerovati.

MARÍA.- Zašto mi njega moramo slušati?

SUSANA.- Molim te.

DAVID.- Nije moguće.

MARÍA.- Sigurno nema metke. Ovaj tip /

Približi se kolicima. DAVID ispali u zrak. Urlik. Ponovno zvuk helikoptera.

SUSANA.- Ne, molim te. Hajdemo.

MARÍA.- Kamo?

SERGIO.- Koliko dugo nismo jeli?

SUSANA.- Ne znam, ne znam.

SERGIO.- Što želiš?

DAVID.- Van.

MARÍA.- Novac? Želiš novac? Novac više ničemu ne služi. Jer ničega nema, ništa nije ostalo. Otkud si se ti stvorio? Gdje si bio sve ovo vrijeme? Sve je otišlo k vragu. Svi ljudi, naši roditelji, naša braća, svi su mrtvi. A možda je tako i bolje, možda je to najbolje, nestati odavde.

SUSANA.- María /

MARÍA.- Ne shvaća. Nema ničega. Sve je otišlo u propast. Od prvog dana. Kada je uopće bio prvi dan? Da. Svađala sam se Adrianom, onim debelim iz ureda. Uхватила sam ga na izlazu iz WC-a i rekla sam mu: „Ti si govno od čovjeka, svinja. Zašto si morao poslati onaj mail? Mogao si doći do mog stola i pitati zašto još uvijek nisam poslala izvješće. Ali ti si poslao taj mail, tako da zna čitava firma. Govno debelo. Što želiš time postići? Ako me izbace odavde, i ti ćeš sa mnom. Sjebao si mi dan, govno debelo.“ Tip si je zakopčao šlic i otišao smješajući se, a da mi nije ni riječ rekao. Spustila sam se u garažu, misleći na osmijeh te nakupine sala, kad sam susrela prve. Stoje i gledaju me.

Dižem prozore. Približavaju se. Počinju lupati po prozorima, stisnem gas, mislim da sam pokupila nekoliko njih. Kad sam stigla kući upalila sam televiziju i već su govorili o pošasti.

DAVID.- Van, odmah.

SERGIO.- Uzmi, moj sat, dobar je, vodootporan. Pročitaj. Do tristo metara. Samo nam daj malo mesa.

DAVID.- Što će meni podvodni sat?

SERGIO.- To je jedino što nam je ostalo.

DAVID.- Izlazite odavde.

SERGIO.- Nudim ti sve što imamo.

MARÍA.- Tako ćeš znati koliko je sati.

DAVID.- Zašto bih želio znati koliko je sati?

MARÍA.- Jebem mu, da znaš koliko ti je još vremena ostalo prije nego skroz poludiš.

SERGIO.- Šuti. To je još gore.

DAVID.- Produžite dalje. Počet će padati kiša. Počet će padati ovo.

SUSANA.- Padaju mrtvac.

SERGIO.- Pada ono što je ostalo od mrtvaca.

DAVID.- To nije moguće.

MARÍA.- Daj shvati, shvati već jednom što se dogodilo vani. Koliko dugo nisi izašao iz zoološkog vrta?

SUSANA.- Stalno će biti ovako.

DAVID.- Ovako?

SUSANA.- Stalno. Mrtvac, pepeo. Ovaj put nizašto.

DAVID.- Kako se zoveš?

SUSANA.- Ja?

SERGIO.- Uzmi. Sat. Samo nam daj nešto za jelo.

MARÍA. Za Boga dragoga!

Ponovno urlik.

DAVID.- Smiri se, smiri se. Sve je u redu. Uznemirujete ga.

MARÍA.- Mi ga uznemirujemo?

DAVID.- Šššš, ššššš, maleni.

MARÍA.- Zar govoriš jebenom leopardu da se smiri? Govorimo ti da danima nismo jeli, da s neba padaju mrtvaci, da je sve otišlo k vragu... A ti moliš leoparda da se smiri?

SERGIO.- Samo malo mesa.

DAVID.- Ti ne izgledaš neuhranjeno.

SERGIO.- To je zbog metabolizma, jebiga. Trbuh me boli od gladi.

MARÍA.- Zašto mu daješ objašnjenja? Odi i uzmi mu pištolj.

SERGIO.- Ne želimo probleme. Daj nam nešto mesa i odlazimo.

DAVID.- To je moja misija. Braniti ga.

MARÍA.- Njegova misija?

SUSANA.- Smiri se.

MARÍA.- Ubit ću ga. Preklinjemo ga da nam da hranu, a on nam je ne da, da bi je mogao dati leopardu?

SUSANA.- Hajdemo odavde, molim vas.

MARÍA.- Uzmi mu pištolj. Ako puca u tebe, možda te samo pogodi u nogu ili u ruku, možda mu je ostao još samo jedan metak. Barem će netko drugi dobiti priliku. Dušo, približi mu se i zgrabi meso.

SERGIO.- Ne zovi me dušo. Ne u ovakvim situacijama.

DAVID.- Nemojte me siliti da /

MARÍA.- Uzmi meso, idemo.

Ponovno urlik. SERGIO se približava kolicima.

DAVID.- Učini još jedan korak i pucat ću ti u čelo. Kunem se. Kunem se. Nije me više briga. Prvo su odnijeli zebre i antilope. Tada se još uvijek nije znalo što se događa ni koliko će trajati. Došla je vojka i strpali su ih u kamione. „Kamo ih vodite?“, pitao sam, „Što se događa?“, pitao sam. Nisu odgovarali. Nisu htjeli. „Vi samo ostanite ovdje, ne mičite se odavde.“ Nakon toga su krenule vijesti: zaraza, pretrpane bolnice, sve te planine nabacanih tijela... Došli su po slonove. Četiri slona. Raskomadali su ih ovdje i odnijeli meso. Tri kamiona nakrcana do vrha. Vidio sam kako plaču. Njihove velike oči, pune suza, prije nego što će ih raskomadati motornim pilama. Nakon toga je došao red na define i gorile. Epidemija se počela širiti i vrtlozi dima su se uzdizali sa svih strana. Ja sam ostao ovdje. Ispred ovog kaveza. Ostalo već znate. Vi znate više. Sav taj užas. Napad se dogodio dva mjeseca kasnije. Vidio sam kako dolaze, izdaleka, kao horda. Srušili su ogradu. Ta izgladnjela gomila. Jedini čuvar koji nije pobjegao ispalio je jedan metak u zrak, a posljednji ostavio za sebe. Mladić

koji nije napunio ni tridesetu. Prislonio je pištolj na sljepoočnicu, zatvorio oči i okinuo. Da to više ne mora gledati. Ljudi su ubijali životinje kamenjem, noževima. Vidio sam jednu majku i njezine dvije kćeri kako kolju polarnog medvjeda i dijele još toplo meso. Skupina umirovljenika proždrala je leptire jer je to bilo jedino što su im ostavili. Izdržao sam. Izdržao sam. I nisam poludio. Nisam lud. Kako se usuđuješ? Kako se samo usuđuješ to pomisliti? Ja sam vidio sjetu žirafa prije njihove smrti. Ja sam vidio tugu ždralova prije nego su ih udavili. I sada je ostala još samo ova životinja. Ljepotica moja. I branit ću je, do samoga kraja. To će dati smisao svemu ovom. Ja branim posljednju živu životinju u ovom zoološkom vrtu. Ovog leoparda. Moram ga hraniti. Tako da samo napravi još jedan korak i kunem se da ću ti raznijeti glavu jednim metkom.

MARÍA.- Daj, ne zajebavaj. Usred jebene apokalipse mi naletimo na pjesnika.

SERGIO.- Prepusti to meni.

MARÍA.- Uzmi meso. Možda promaši, možda te ne pogodi.

SERGIO se ponovno približi kolicima. DAVID ispali iz pištolja. Pogodi ga u jednu ruku. Urik i ponovno helikopter.

SERGIO.- Bože dragi.

MARÍA.- Dušo!

SERGIO.- Ne zovi me dušo.

MARÍA.- Gdje te pogodio?

SERGIO.- Jebem ti.

SUSANA.- Gdje te pogodio?

SERGIO.- Ne znam, ne znam.

SUSANA.- Daj da vidim.

MARÍA se pokušava približiti kolicima. SUSANA pomaže SERGIJU.

DAVIA.- Želiš biti sljedeća?

MARÍA.- Kretenu jebeni!

SERGIO.- María, pomogni mi. (SUSANA mu povezuje ranu.)

SUSANA.- Evo, gotovo, gotovo. Samo ogrebotina.

SERGIO.- Ogrebotina?

MARÍA.- Kakav luđak.

SUSUANA.- Kako se zoveš?

MARÍA.- Što?

SUSANA.- Ti šuti. Kako se zoveš?

MARÍA.- Koga je briga? Običan luđak, a luđaci su samo to, luđaci, nemaju ime. Možda je i bolestan, možda mu je počeo trnuti mozak.

SERGIO.- Rekao sam ti da bi bilo bolje da je ostavimo. Tvoja sestra je uvijek bila sentimentalna.

SUSANA.- Kako se zoveš? Dopusti mi da priđem. Gledaj me. Smiri se. Gledaj me.

SERGIO.- Mi smo osobe, osobe. On, on ne, to, to je samo životinja, a mi smo osobe. Ljudska bića. Kao ti.

SUSANA.- Kako se zoveš?

MARÍA.- Ono što bi trebao napraviti je zaklati leoparda i pojesti ga. A zatim podijeliti sve to meso koje mu daješ. To je logično. Uzmemo nož, ubijemo leoparda, raspavamo ga i pojedemo.

DAVID.- Logično?

MARÍA.- Ono što je razumno, poremećeni.

SERGIO.- Ne pomažeš, María.

MARÍA.- Ne pomažem?

SUSANA.- Zašutite oboje.

SERGIO.- Uzmi si nju.

DAVID.- Što?

SUSANA.- Što?

SERGIO.- Uzmi si nju. Pogledajte je. Zgodna je. Radi što hoćeš.

MARÍA.- Ona je moja sestra.

SERGIO.- Imaš li bolju ideju? Umirem od gladi.

MARÍA.- Ali /

SERGIO.- Nemamo izbora.

MARÍA.- Sergio /

SERGIO.- Ona je mlađa, ima manje toga za oplakivati, manje za izgubiti, manje toga za što se uhvatiti.

MARÍA.- *(Bez daljnjeg razmišljanja.)* Uzmi si ju.

SUSANA.- Što?

MARÍA.- Jesi vidio kakve oči ima?

SERGIO.- Koliko već nisi bio sa ženom?

SUSANA.- Gade odvratni. María /

MARÍA.- Žao mi je. Oprosti. Ako ovo završi, ako jednog dana završi, želim imati dijete. Možeš li to razumjeti? Ti si sama, Susana. Ako nestaneš, ja ću plakati za tobom, ali ako ja nestanem, nestat će dijete koje želim imati, i ti ćeš žaliti za mnom i Sergio će žaliti. Shvaćaš? To je pravedno. Hajde, to je samo tijelo, samo tijelo. Govorim ti o budućnosti. Žrtva. Žrtva za dobrobit svijeta.

SERGIO.- Daj nam meso i bit će tvoja.

SUSANA.- Ne.

MARÍA.- Nije zaražena. Zaštitili smo je.

SERGIO.- Pazili smo na nju.

MARÍA.- Kao ti na leoparda.

SERGIO.- Da se ne zarazi.

MARÍA.- Dođi.

SERGIO.- Pomiriši je.

MARÍA.- To je najbolje što imam, jedino što je ostalo od mog doma.

SERGIO.- Ne možeš reći ne. Uzmeš je, a mi uzmemo meso.

MARÍA.- Barem pola.

DAVID.- (*SUSANI.*) Ne plači.

SERGIO.- Hajde, želiš biti sa ženom.

MARÍA.- Jednom ovakvom ženom, tako slatkom kao što je moja sestra.

DAVID.- Ne plači!

SERGIO.- Koja je tek napunila dvadeset godina.

DAVID.- Neću te ni taknuti. Smiri se.

MARÍA.- Ovaj se ševi s leopardom, kažem ti.

SERGIO.- Ako tražiš nešto drugo, nije me briga /

MARÍA.- Što?

SERGIO.- Rekli smo „bilo što“, zar ne? Bilo što. Ako ti se to sviđa, ovdje sam. Idemo kamo želiš. Veš smo odavno izgubili sram, zar ne? Gledaj me. Ja se neću moći puno micati, ruka. Metak. Ali naći ćemo način. Ako to voliš, ako si uz takvu nagodbu spreman podijeliti malo mesa, zašto ne?

U tom trenutku MARÍA mu pokuša oteti pištolj. On je odgurne, ona padne na pod. On ponovno opali u zrak. Leopard urlikne.

MARÍA.- Gad.

SERGIO.- Daj da vidim.

MARÍA.- Dobro sam, dobro sam.

SERGIO.- Ti si lud!

MARÍA.- Nije me pogodio.

SUSANA.- On je lud?

SERGIO.- Dabogda te kuga odnijela, tebe i tvog usranog ljubimca. Idemo odavde.

MARÍA.- Susana.

SUSANA.- Ne, ja ne.

MARÍA.- Što si rekla?

SUSANA.- Ne idem nikamo.

DAVID.- Niste je čuli?

SUSANA.- Ostajem ovdje.

SERGIO.- Ali mi smo ti obitelj.

DAVID.- Ostaje ovdje.

MARÍA.- Dušo, rastresena si. Sve ovo je tako strašno, ne možeš razmišljati, ne možeš jasno vidjeti stvari.

SERGIO.- Požalit ćeš.

MARÍA.- Ne mogu te ostaviti samu.

DAVID.- Neće biti sama.

SERGIO.- To si željela?

MARÍA.- Što ću ja bez tebe?

SERGIO.- Nemoj nam to raditi. Nas troje smo zajedno snažni. Ako smo stigli do ovdje, ako smo preživjeli, to je zato jer smo dobar tim.

MARÍA.- Kako ću živjeti znajući da sam te ostavila?

SERGIO.- Moja ruka.

DAVID.- Gubite se!

MARÍA.- Susana.

SERGIO.- Ne mogu hodati.

MARÍA.- Reci nešto, Susana. Reci nešto.

DAVID.- Niste čuli?

MARÍA.- Sestra sam ti.

DAVID.- Odlazite.

Sjedne pokraj kaveza i plače. SERGIO i MARÍA nestaju u tami.

DAVID.- Uzmi.

SUSANA.- Što?

DAVID.- *(Nožem odreže malo mesa.)* Jedi.

SUSANA.- Neću.

DAVID.- Moraš jesti.

SUSANA.- A on?

DAVID.- Ne brini.

SUSANA.- Ja /

DAVID.- Hajde, jedi. Imamo zamrzivač. U dobrom je stanju.

SUSANA.- Hvala.

Jede. U daljini krikovi i ponovno helikopter. Zvuk kretanja u kavezu.

DAVID.- Smiri se.

SUSANA.- Što mu je?

DAVID.- Smiri se, smiri se.

SUSANA.- Zašto to radiš?

DAVID.- Uplašen je.

SUSANA.- I sada?

DAVID.- Krije meso u drveću. To rade leopardi.

SUSANA.- Kako se zove?

DAVID.- Što?

SUSANA.- On.

DAVID.- Leopard?

SUSANA.- Da.

DAVID.- Salomon.

SUSANA.- Salomon?

DAVID.- Što ti je smiješno?

SUSANA.- Ništa.

DAVID.- Ništa?

SUSANA.- Dobro zvuči. Za leoparda. Salomon.

DAVID.- Da. Leopard sa Sinaja.

SUSANA.- Panthera pardus jarvisi.

DAVID.- Kako znaš / ?

SUSANA.- Piše na ploči.

DAVID.- Ah, da.

SUSANA.- Ti si mu dao to ime?

DAVID.- Kad se rodio.

SUSANA.- Dobro ime.

DAVID.- To i ja mislim. Ime koje mu je pripadalo. Treba im dati ime čim se okote, ne smije proći previše vremena. Treba odabrati ime točno u trenutku njihova dolaska na svijet. Bio je posljednji od četvero braće. Nije to normalno.

SUSANA.- Što to?

DAVID.- Da ih bude četvero. Troje, najviše. Ali Salomon je stigao s troje braće: dvije ženke i jednim mužjakom. A taj je, najstariji, umro pri okotu. Nisam mu stigao ni dati ime.

SUSANA.- A one?

DAVID.- Ostale mladunke?

SUSANA.- Ženke.

DAVID.- Ubili su ih kad su nas napali. Nisam mogao ništa učiniti. Jedva sam stigao na vrijeme uspavati Salomona i sakriti ga u rashladnoj sobi.

SUSANA.- A ti?

DAVID.- Što ja?

SUSANA.- Kako se zoveš?

DAVID.- David.

SUSANA.- Susana.

DAVID.- Pa da.

SUSANA.- Molim?

DAVID.- Tako su te zvali. Oni.

SUSANA.- Oni.

DAVID.- Najbolje je ne razmišljati o tome.

SUSANA.- Htjeli su me prodati /

DAVID.- Normalno je izgubiti glavu.

SUSANA.- Htjeli su me prodati.

DAVID.- Ovo izvlači ono najgore iz nas.

SASANA.- Ja nikada /

DAVID.- Ako se nalazi unutra /

SUSANA.- Ona je moja sestra! Koga briga za kugu?

DAVID.- Kuga? Na kraju je kuga? Tko je to rekao?

SUSANA.- Koliko dugo si proveo ovdje sam?

DAVID.- Ne znam točno. Dva mjeseca, možda malo više.

SUSANA.- Zašto nisi pokušao otići do grada?

DAVID.- Do grada?

SUSANA.- Zašto si odlučio ostati sam?

DAVID.- A što da mi se nešto dogodilo?

SUSANA.- Ali ti, ovdje, sam /

DAVID.- Sa Salomonom sam.

SUSANA.- Ostao si ovdje zbog životinje?

DAVID.- Tko bi se brinuo za njega?

SUSANA.- A tvoja obitelj?

DAVID.- Nemam nikoga. (*Stanka.*) Što su otkrili?

SUSANA.- Već sam ti rekla. Neki virus sličan kugi. Nisu sigurni. Netko je rekao da su skoro bili otkrili cjepivo, čuo je na radiju. Ali ne možeš nikome vjerovati. Svuda vrve vojske spasa, proroci, poslanici. Apokalipsa, znaš već. Posljednja pošast. Otkrivenje. Prilika za veliki biznis. Posljednji trenutak prije nego nestanemo zauvijek.

DAVID.- Kuga.

SUSANA.- Nešto slično kugi, da. Ali to je sada najmanje važno. Ljudi umiru od bilo čega, zbog svega drugoga, zbog onoga što rade drugi ljudi. Otimačine, pljačke, napadi. I sve leti u zrak.

DAVID.- Posvuda?

SUSANA.- Da. Na kraju je zadnji rat buknuo iz laboratorija epruvete. Ali to je samo izgovor. Moralo je negdje puknuti i to se i dogodilo. Ponekad mislim da je to kazna.

DAVID.- Čija kazna?

SUSANA.- Ja ne vjerujem u ništa. Ne u one gluposti o božjoj kazni ili o pošastima. Ali ponekad mislim da to zaslužujemo, da smo previše trpili, da je najbolje početi ispočetka. Makar bilo i bez nas.

SERGIO.- (*Ponovno ulazi.*) Susana!

DAVID.- Što?

SUSANA.- A moja sestra?

SERGIO.-

SUSANA.- Ne.

SERGIO.- Susana.

SUSANA.- Što si napravio?

SERGIO.- Dogodilo se iznenada.

SUSANA.- Što?

SERGIO.- Pojavili su se niotkuda.

SUSANA.- Gdje je?

SERGIO.- Odjednom. Njih četvero ili petero.

SAUANA.- Tko?

SERGIO.- Starci. Odlučili smo se vratiti u grad. Zato što si nas ti napustila, jer smo mislili da ćeš se pokajati zbog svoje idiotske odluke i da ćeš se vratiti tamo gdje nas možeš naći. Tako mi je rekla tvoja sestra. „Sergio, vratimo se kući, ondje ćemo biti sigurni.“ „U grad?“ pitao sam. „Ako se moja sestra vrati, želim da je netko ondje čeka.“

DAVID.- Ne slušaj ga.

SERGIO.- Odjednom su se stvorili. Molili su za pomoć. Ja se nisam želio zaustavljati. Nešto mi je bilo čudno. U njihovim vapajima, u načinu na koji su pružali ruke prema nama. Nešto neobično. Ali tvoja sestra je navaljivala. Jedna starica je gurala dječja kolica i sažalila se. „María, idemo, idemo odavde. Nastavi hodati, María“ rekao sam joj, ali ona se željela zaustaviti i tada /

SUSANA.- Ne.

SERGIO.- Srušili su je na pod.

SUSANA.- Ostavio si je samu?

SERGIO.- Što sam mogao učiniti?

DAVID.- Ne vjeruj mu. Laže.

SUSANA.- Gdje je moja sestra?

SERGIO.- Zaustavili smo se. Starci su se približili. Smješkali su se. Tvoja sestra se nadvila nad kolica. Željela je pomilovati dijete. Vidio sam u njihovim očima. Strah. Kolica su bila prazna. Nije bilo ničega. U tom trenutku je vrisnula. Jedan od staraca ju je ugrizao za ruku.

SUSANA.- Ne.

DAVID.- Ondje si je ostavio?

SERGIO.- Da ste nam pomogli /

SUSANA.- Moram ići u /

DAVID.- Susana, sada više ne /

SUSANA.- Moja sestra.

SERGIO.- Da nam je ovaj prokleti luđak htio dati hranu na samom početku.

SUSANA.- Pobjegao si.

SERGIO.- Nisam mogao ništa učiniti.

SUSANA.- Pustio si je umre.

SEGRIO.- A ti?

SUSANA.- Pustio si da je /

SERGIO.- Ti si ta koje je odlučila ostati s ovim imbecilom i njegovom životinjom.

DAVID.- Zausti samo još jednu riječ i /

SERGIO.- I?

DAVID.- Po što si se vratio?

SERGIO.- Po ono što mi pripada.

DAVID.- Ovdje nema ničega.

SERGIO.- Moja obitelj.

DAVID.- Molim?

SERGIO.- Ona.

SUSANA.- Ti si bolestan.

SERGIO.- Susana, vratimo se kući. Nas dvoje. Zajedno.

SUSANA.- Odlazi.

SERGIO.- To bi tvoja sestra željela.

SUSANA.- Ne prilazi.

DAVID.- Nisi čuo?

SERGIO.- Ono što mi pripada.

DAVID.- Da nisi više napravio ni koraka.

SERGIO.- To je moja obitelj. Ti imaš tog jebenog leoparda, zar ne? Eh, a ona je moja. Sada je moram zaštititi, moram paziti na nju. Vratimo se u grad, zajedno.

SUSANA.- Mi?

SERGIO.- Pričekat ćemo neko vrijeme ako želiš prije no što legnemo u istu postelju. Ne gledaj me tako. Nisam nikakav monstrum. Volio sam tvoju sestru.

SUSANA.- Kretenu odvratni.

SERGIO. Previše si sentimentalna za vremena u kojima živimo.

Uhvati je pod ruku. DAVID se obruši na njega. Naguravaju se. Začuje se pucanj. Razdvoje se. Oboje ostanu na nogama. SUSANA zaplače. Ponovno se začuju helikopteri i Salomonovi urlici. U sljedećem trenutku SERGIO se sruši na pod.

DAVID.- Ja /

SUSANA.- Nemoj govoriti.

DAVID.- To mi je prvi put.

SUSANA.- Što?

DAVID.- Da sam nekoga ubio.

SUSANA.- Molim?

DAVID.- Prvi put da sam nekoga ubio.

SUSANA.- A onda ono ranije?

DAVID.- Da.

SUSANA.- Laž.

DAVID.- Da.

SUSANA.- Kako si izdržao?

DAVID.- Ne znam.

SUSANA.- U redu je.

DAVID.- Što?

SUSANA.- Bio je idiot.

DAVID.- Ali /

SUSANA.- A moja sestra?

DAVID.- Žao mi je.

SUSANA.- Ostavio ju je. Ostavio ju je da umre. Samo tako.

DAVID.- Nemoj misliti na to.

SUSANA.- Što ćemo učiniti s njim? (*DAVID mu zatvori oči.*)

DAVID.- Pokopat ću ga.

SUSANA.- Ne.

DAVID.- Ali /

SUSANA.- Daj mu ga.

DAVID.- Molim?

SUSANA.- Daj mu ga.

DAVID.- Ne.

SUSANA.- Salomonu.

DAVID.- Susana.

SUSANA.- Ostat će više mesa za nas.

DAVID.- Ja /

SUSANA.- Debeo je. Pogledaj ga.

DAVID.- Ne mogu to učiniti.

SUSANA.- Ja ću to učiniti.

DAVID.- Ne.

SUSANA.- Onda ne oklijevaj.

DAVID.- Sada?

SUSANA.- Sada.

DAVID.- Okreni se.

SUSANA.- U redu.

*SUSANA se okrene. DAVID odvuče SERGIJEVO tijelo i baci ga u kavez. Režanje.
SUSANA rukama pokriva uši i počinje zviždati neku pjesmicu.*

SUSANA.- I što sada?

DAVID.- Sada?

SUSANA.- Što će se sada dogoditi?

DAVID.- Ne mogu na to odgovoriti. Žao mi je.

Stanka. Opet režanje.

DAVID.- Što si zviždala?

SUSANA.- Molim?

DAVID.- Maloprije, dok sam ja /

SUSANA.- Jednom sam, prije mnogo godina, gledala film, jedan od onih crno-bijelih, s Caryjem Grantom, ne sjećam se imena /

DAVID.- Zato si se sada toga sjetila?

SUSANA.- Zbog tvog leoparda. Ne sjećam se naslova. Nema veze. Neki stari, crno-bijeli. U filmu je bio neki leopard koji se smirivao kad bi mu pjevali jednu pjesmu. (*Počinje pjevati istu melodiju od ranije: „I cant give you anything but love, baby.“*)

DAVID.- Sviđa mu se. Smirio se.

SUSANA.- (*Nastavlja pjevušiti.*)

DAVID.- Izvalio se. Stvar funkcionira. (*Kratka stanika.*) Zaspao je. Miran je, sretan je. Lijepo, Salomone.

Stanka.

SUSANA.- A ako bude padao pepeo?

DAVID.- Mrtvi.

SUSANA.- Moja sestra.

DAVID.- Neće ništa padati. Ne večeras. Pogledaj mjesec. Nebo je čisto. Nakon dugo vremena noć u kojoj se mogu vidjeti zvijezde.

SUSANA.- Misliš da će završiti?

DAVID.- Sigurno.

SUSANA.- Kako znaš?

DAVID.- Ne znam.

SUSANA.- Pa onda.

DAVID.- Treba vjerovati, zar ne?

SUSANA.- Vjerovati?

DAVID.- Nešto slično tome. Što ćeš učiniti?

SUSANA.- Ne znam.

DAVID.- Sutra, što ćeš učiniti sutra?

SUSANA.- Sada sam dobro.

DAVID.- Da.

SUSANA.- S tobom.

DAVID.- Spavaj sada. Bit ćete dobro. Oboje ćete biti dobro.

SUSANA nasloni glavu na DAVIDOVO krilo. On je poljubi. Počinje pjevušiti pjesmu i ona usne. Tama.

- svršetak -